

[Edvard Sørensen.]

anden Behandling, i første Række i Bykommunerne og en lille Smule senere i Amtskommunerne — kan tage Hensyn til de Forskydninger, som dette Forslag medfører. Det er under den Synsvinkel, man maa se — og jeg vil ogsaa gerne tilføje: undskyldte — den korte Behandlingstid, der har været til Raadighed.

Naar det ærede Medlem Hr. Aage Fogh videre hævder, at man skulde have givet Pengene her, og saa skulde det nedsatte Udvalg have arbejdet videre efter det i 1939 givne Kommissorium, vil jeg heroverfor sige, at det at give de Penge vilde efter min Opfattelse være urimeligt, hvis man ikke samtidig har et Organ, der kan føre Kontrol med, hvordan disse Penge udbetales. Og naar man saa gaar videre i Tankegangen: at Udvalget skulde arbejde videre og ikke afslutte sit Arbejde, før de Spørgsmaal, der var fremme i Kommissoriet — og man kan vel tilføje: ogsaa andre lignende Spørgsmaal — var løst, saa har Indenrigsministeren fuldkommen Ret i, at saa vilde vi aldrig faa en Sygehuslovgivning.

Ser man paa Kommissoriet af 1939, er Forholdet det, at af de Opgaver, Kommissionen dengang fik, er en stor Part i Mellemtiden løst af Kommunerne uden om Kommissionen; f. Eks. er Spørgsmaalet om Centralsygehuse, stort set Spørgsmaalet om Specialafdelinger for Øre-, Næse-, Hals- og Øjensygdomme og Spørgsmaalet om Diagnosestationer og Ambulatorier i vid Udstrækning løst af Kommunerne, medens Udvalget har siddet og arbejdet. Tilbage bliver en Række Spørgsmaal, som endnu ikke er drøftet til Ende, og ved Siden af det rejser der sig fra Dag til Dag, fra Aar til Aar inden for Videnskaben nye Problemer, som man maa tage Stilling til. Jeg deler ganske den Betragtning, at det er nødvendigt, at man fra Myndighedernes Side, maaske ogsaa gennem et nyt Udvalg, følger disse Spørgsmaal videre, ser at faa en Løsning paa de mange Problemer, der rejser sig, til Gavn for Menneskeheden. Men det er en Sag, som efter min Mening ikke har Tilknnytning til den Forsøgslovgivning, der paa Sygehusvæsenets Omraade her gennemføres.

Jeg har i øvrigt det Indtryk, at det, som baade det ærede Medlem Hr. Aage Fogh og hans Partifælle i Udvalget særlig er generet af, er dette, at denne Lovgivning indirekte vil medføre, at Ejendomsskatterne i Amtskommunerne nedsættes. Det vil altsaa ganske kort og klart udtrykt sige, at det, som det ærede Medlem og hans Parti ønsker, er at modvirke Foranstalt-

ninger, hvorefter Ejendomsskatterne til Amtskommunen kan ændres i den nuværende Form.

Man stiller det op paa den Maade, at inden man har gennemført det Forslag, burde man have gennemdrøftet, hvordan Forholdene skulde være med Ejendomsskatte-loven af 1933 og det deriværende Tilskud til Nedsættelse af Amtskommunernes Grundskyld i de Tilfælde, hvor Landbrugs Forrentningsprocent gaar ned under 4,3, og man maa ogsaa ændre — som det blev sagt i Udvalget — Reglerne for Ejendomsskatten til Udligningsfonden. Altsaa det, som er Linien i dette, er, at man fra radikal Side modsætter sig at flytte nogen af de Byrder, der i Dag hviler paa dansk Jord, over paa Indkomsten. Det er det, der er Kærnen i det, og det er det, jeg ønsker at sige ved denne Lejlighed, saaledes at Befolkningen kan være klar over, hvor man har det ærede Medlem Hr. Aage Fogh og hans Parti paa det Omraade.

Aage Fogh: Slutningen af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Tale var det, jeg havde ventet; det karakteriserer Manden, derfor var der i og for sig ingen Grund til at beskæftige sig med det. Men jeg vil dog over for det ærede Medlem gøre opmærksom paa, at det Forslag, jeg stillede, gik ud paa, at Ministeren skulde have de 40 Mill. Kr. til Raadighed i 2 Aar. De skulde fordeles efter § 8, nøjagtig som den var foreslaet; i denne Tid skulde vi nytte Tiden til at undersøge hele Betimeligheden af at ændre vort Sygehusvæsen og ogsaa undersøge, paa hvilken Maade Fordelingen bedst skulde ske. Jeg havde i og for sig ventet, at baade det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen og den højtærede Minister havde benyttet Lejligheden til at undskylde, at det var nødvendigt at gennemføre Loven paa den Maade, det skete, og jeg havde ikke ventet, at de havde benyttet Lejligheden til et Angreb paa mig og mit Parti i et Spørgsmaal, der overhovedet ikke har været berørt. Derfor understreger jeg saa kraftigt, som det er muligt, at jeg haaber, det ikke oftere skal gentage sig, at Rigsdagen bliver stillet over for et Lovforslag af den Rækkevidde, som her er Tale om, med en halv Dag til Raadighed.

Naar Ministeren har Frimodighed nok til at sige til mig, at jeg dog vist har lugtet til lidt af Materialet, maa jeg sige, at den Lugtefornøjelse havde jeg faaet tilfreds-stillet ved at læse Ministerens Forelæggelsestale, hvori det kun oplyses, at Udgifterne er steget fra 48 Mill. Kr. til 73 Mill. Kr.